

ikke konsekvent vilde gennemføre Tanken om, at enhver er Herre over sit eget Legeme, saa mener jeg, jeg har Ret til det, idet jeg blot behøver at spørge det ærede Medlem om hans Stilling til Homoseksualitetsparagraffen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: Det sidste Spørgsmaal har jeg svaret paa, idet jeg udtalte, at begge Parter bør straffes. Men der er jo stor Forskel paa det og det, vi her taler om. Det er ganske naturligt, at naar Staten giver Tilskud til Lægehjælp under visse Forhold, siger Staten ogsaa, at det er de Personer, som Staten i dyre Omme har ladet uddanne, der skal yde Hjælpen. (*Martin Hansen:* Det behøver det ikke at være, det kunde ogsaa være anden Lægehjælp). Ja, det kunde det maaske være, men jeg synes, det er naturligt, at Staten siger saadan. Men det er unaturligt og stridende imod sund Fornuft, naar Staten vil sige: Kun disse Personer maa du have Lov at henvende dig til; og naar det er bevisligt, at der bor et andet Menneske dér paa Eggen, der ikke har taget Lægeeksamen, men som paa et specielt Omraade — hver af disse Folk har jo i Regelen sin Specialitet — Gang efter Gang har været i Stand til at kurere Tilfælde, Lægerne ikke har kunnet magte —, saa er det stridende mod sund Fornuft, at Staten forbyder os at henvende os dér, hvor vi har Lyst.

Fraenkel: Det er den Diskussion, der fandt Sted her forleden Dag mellem den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem Fru Mathilde Hausehultz om den forskellige Maade, paa hvilken Straffelovskommissionen og Straffelovforslaget stillede sig med Hensyn til Fosterfordrivelse, inden der var mærket Liv, som giver mig Anledning til at tage Ordet. Det var navnlig det økonomiske Synspunkt, som den højtærede Minister satte bag sine Udtalelser, men han berørte jo ogsaa i nogen Grad det moralske Synspunkt, fra hvilket Spørgsmaalet kan ses. Med Hensyn til Moralén vil jeg blot sige, at det gaar jo ikke den anderledes end Retten, den er forskellig efter de forskellige Tider. Lad mig blot minde om, at der har været Tider, da Ægteskab i visse Slægtsgrader var strafværdigt, medens man i Nutiden ikke en Gang behøver Dispensation dertil. Der har omvendt været Lande — det ligger længere tilbage i Tiden —, hvor man rent ud har ment, at Blodskam var tilladelig.

Og der har jo ogsaa været Tider, der ligger nærmere op imod vor — lad os tænke paa Tiden efter Tredivaarskrigen, da store Dele af Tyskland var mennesketomme eller befolket af meget faa Mennesker —, hvor man ligefrem gennem Lovgivningen tillod Bigami.

Jeg tror ikke, man kan hævde, at Moralén, der jo ogsaa er meget forskellig hos de forskellige Individuer, afgiver et absolut Synspunkt i dette Spørgsmaal. Jeg tror, det maa afgøres i Kraft af praktiske Forhold, og det var jo ogsaa netop dér, den højtærede Minister tog Stade. Han vendte sig da først mod Malthus, hvis Statistik han slog for Panden, en meget nem Handling, fordi den var død i Forvejen, men jo ogsaa en temmelig unyttig Handling af den samme Grund.

Endvidere sagde Ministeren, at jo tættere en Befolkning var i et Land, desto rigere var dette. Jeg ved ikke rigtig, hvad den højtærede Minister forstaaer ved et rigt Land. Lad os tænke os et Land som Tyskland før Krigen. Det vilde Ministeren maaske kalde et rigt Land; der var ingen økonomisk Opgave, som dette Land ikke kunde give sig i Kast med og løse. Men erindrer vi, at Landet, der den Gang havde saadant noget som 23 Gange saa mange Indbyggere som vort Land, ikke havde mere end 14 Gange saa stor Udførsel som vort — tænker vi paa disse Forhold og samtidig paa Letheden ved at skaffe Kapital til Veje til at løse Kæmpeopgaver med, saa maa vi sige, at Rigdommen var samlet paa enkelte Hænder dér, og at Løsningen af disse store økonomiske Opgaver kun var mulig, fordi Massen af Befolkningen levede paa en overordentlig ringe Levofod. Et saadant Land kan man ikke kalde rigt.

Man kan paa den anden Side nævne nogle af de mest tyndt befolkede Lande som Nomadeland, hvor man kan finde Mennesker, der i hvert Fald selv anser sig for rige. De ejer ikke meget — det er rigtigt —, men de har den Rigdom, der ligger i at have det frie Liv, i at have Dagen og Vejen, i at have hver Dag det lidet, de skal bruge. Det maa man efter min Opfattelse snarere kalde for et rigt Land; men det er dog i høj Grad tyndt befolkede Lande.

Den højtærede Minister talte ogsaa om Jordens Ydeevne og henviste dér til en tysk Økonom — Ministeren oplyste ikke hvilken —, der havde beregnet, at der kunde leve 150 Gange saa mange Mennesker paa Jorden, som der gør nu. Nu drager jeg i og for sig slet ikke Jordens Ydeevne med Hensyn til Næringsstoffer i Tvivl, men jeg